

Beke Sándor

Aranymag

Aranyszínű harmatcsepp
— szerény hajnali dísz —
csügg az almafa őszi levelén.
A felkelő nap fényében remeg,
nappal is látható csillagként
ragyog.
Legurulna a földre,
de nem engedi,
tartóztatja
a sárguló falevél.
Szellő lengeti,
napfény csillogtatja,
— végül
melléje száll
az almafa ágára,
és csipegetni kezdi
egy kíváncsiskodó cinegemadár.

Üres csigaház

Beléd botlottam a patak mentén,
s te nyirkos kövek közé gurultál,
kondult az üres csigaház
a mohás égerfák tövén —
Takaros apartman,
csiga-biga emlék —
mondd, most már ki költözik
elárvult lakodba, szegény?

Napnyugta

Még egyszer visszanéz a Nap,
körömvirág színűre festi az eget,

a tisztás fölött még egyszer ünnepel,
levelek közül tündököl elő,
de ablakomon megtörik a fénye —
Alkonyát nézem arcodon:
szemedben még hajnali szerelmem dereng.

Ötlet

Nem biztos,
hogy ugyanabban az időben
én vagyok az első a világon,
aki kigondoltalak, de a lényeg az,
hogy te vagy a fejlődés fogaskerekén
a következő fog. Eszméletlen szigorral
és pontossággal forgatja az időóriás
ezt a kereket, ezért én beléd
kapaszodom. Utánam mások
is jönnek

l

i

b

a

s

o

r

b

a

n

—

Így haladunk.



Nagy Attila

Spanyolhon, falkaszínű rét

In memoriam Francisco de Quevedo

A teljes romlás küszöbén
Ücsörgünk némán te meg én
És nem szól hozzánk senki sem
De vizslat néhány Jenki szem
Mi volna az a nagy titok
Amellyel éppen rád nyitok
Hol kéz sajkái ringanak
Mikor traverzek inganak

A teljes romlás üszke rég
Azt rontja meg ki büszke még
Kit láthatatlan tartanak
Szavakba húlten hullt szavak
A semmiből mit lét fokol
A szívünk éhen tékozol
Mi testé és a léleké
Vonszol az újabb éh elé

Hol rablás gyilok és drogok
S ki millióin szontyolog
És éhhalál és gyűlölet
És gyávaságos bűvölet
Hol minden percre percre vár
Hozzád simul a gyenge váll
A teljes romlás küszöbén
Ücsörgök téged fogva én

